

ARVIOITA

Sirkus vie sairaskertomuksen äärelle

Jouni Airaksinen ja Marja Kolu
22. 11. saakka Galleria Rantakasarmissa (Suomenlinna C 1, Helsinki).
Ti-to 12.30-18, pe-su 11.30-16.
www.helsingintaiteilijaseura.fi

KUVAT. Jouni Airaksinen (s. 1962) on käsitellyt viime vuosien teoksissaan myyttejä. Hänen veistoksissaan on lämmintä huumoria, ja ne kaihtavat suuria eleitä.

Näyttelyn ensimmäinen teos on silti kooltaan suuri. Galleria Rantakasarmia hallitsee yksikätinen vauva, joka istuu katseille alistettuna kuin sirkusseurueen friikki.

Airaksinen on luonut maailman, joka on yhtenäinen ja jota katsojan on helppo lähestyä. Viiden vuoden sisään syntyneet veistokset näyttävät eri hahmojen kilpailua painovoimaa vastaan.

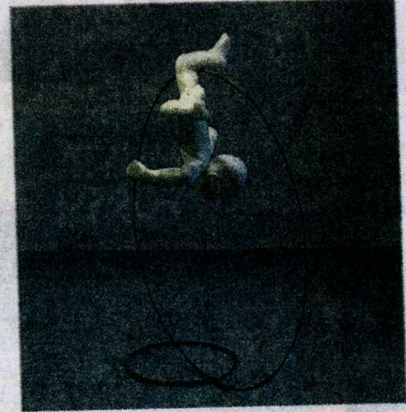
Materiaalivalinnat ovat yksinkertaisia ja funktionaalisia, vaikka niissä on kuitenkin havaittavissa sisällöllistä leikittelyä. Raskaan ja kevyen välinen vuoropuhelu ulottuu raaka-aineista ripustuksen rytmikkaan ja näyttelyn aihepiiriin.

Marja Kolu (s. 1956) on tehnyt suuren maalauksen. Tämä on yksi tapa määritellä tilateos *Kaikki katoaa valkoiseen*. Esineistä ja vaatteista rakentunut huone on maalattu kauttaaltaan valkoiseksi. Materiaalien erot ovat tulleet merkityksellisiksi värien kadottua.

Arkisista asioista koottu teos pitää sisällään yksityiskohtia, joista voi etsiä avaimia psykologiseen tulkintaan. Ainoa todellinen väriläiskä on lääkekaapin oveen jätetty punainen risti. Teoksen voi tulkita sairaskertomuksena, retkenä hannonneen mielen sisään.

Teemallisesti samaan kokonaisuuteen istuu Kolun toinen esinekooste, jossa lasiseen vitriiniin on rakennettu puisista käyttöesineistä viitteellinen luuranko. Vaikuttava teos hahmottuu hitaasti, mutta on tarkkanäköinen.

Veikko Halmetoja

Jouni Airaksinen: Muisti, 2008, polyuretaani ja rauta.

Ensikonsertoijan värikäs Granados

Maria Männikön pianoensikonsertti Sibelius-Akatemiassa. – Granados.

KONSERTTI. Soittamista valitessaan suomalaispianistit harvoin uskaltavat Ranskaa etelämmäksi. Ensikonsertoija **Maria Männikkö** uskalsi ja voitti. Katalonialaisen **Enrique Granadosin** pianomusiikki hehkui voimakkaita värejä, intohimoa, ylvästä rituaalisuutta ja kuiskivaa aistillisuutta.

Johdantoineen ja alkuun palaavine teemoineen *Valses poéticas* on valssiminiatyrien kokonaisuus, jonka Männikkö soitti viettelevän yksinkertaisesti.

Granadosin suurteos, kuudesta mittavasta osasta koostuva *Goyescas*, kerrotaa paikoin kolmelle nuottiviivastolle kansansävelmiä, kitaraimitaatioita, kuoleman varjoja, pidäteltyä kiihkoa, leimuavia rakkaudentunnustuksia ja hurmioituneita virtuoosikuvioita.

Nuorten rakastavien kohtaloita Männikkö väritti lennokkaasti ja vapautuneesti. Värit ja karakterit elivät, rohkea rubato muotoili draamaa, terssijuoksutukset pyyhälsivät kevyesti, säihkeeseen upotetut melodiat lauloivat. Liszt-tyylinen taituruusnäyttö *Allegro de concierto* huipensi konsertin.

Ennen kaikkea Männikkö piti suuret linjat selkeinä ja soinnin irtonaisena pianokudoksen huomattavasta vaikeudesta huolimatta.

Jukka Isopuro